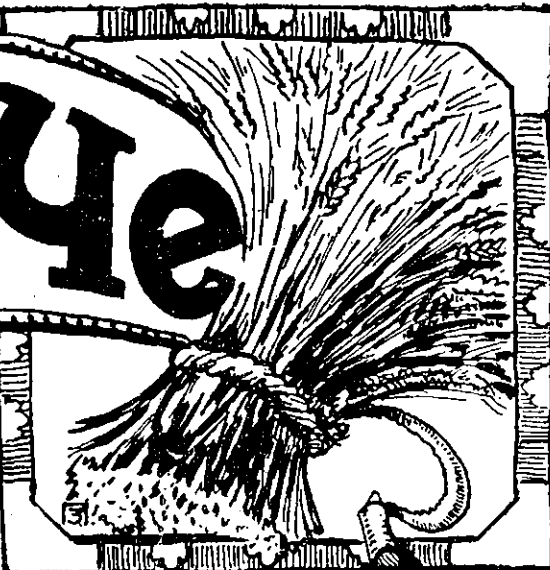


СНОПЧЕ



Година I.

Брой 3

Февруарий 1940 година



ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ

ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ

Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ за ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии

Урежда комитетъ отъ учители

ЦЕНА 1 ЛЕВЪ

Излизать 8 броя годишно



ЧИЧО СТОЯНЪ ПОЧИНА

Последнитѣ дни отъ старата година ни донесоха тѣжната вѣстъ, че на 30 декемврий е починалъ въ София писателъ ЧИЧО СТОЯНЪ. Не е вече между живитѣ поетѣ, който почти прѣвъ отъ нашитѣ поети се погрижи да напише стихове и за малкитѣ деца. Той умрѣ на 74 годишна възраст, следъ като близо 50 години пише хубави детски стихотворения и разказчета. Почти всѣка година Чичо Стоянъ написваше по една книга. Въ всички детски списания и вестничета и въ много учебници имаше негови работи. Всички деца знаеха не само името му, но и по нѣщичко писано отъ него. А неговитѣ работи сѣ леки и много приятни за четене.

Нека сведемъ чела и кажемъ:

— Богъ да го прости!

Той изпълни достойно дълга си къмъ насъ и Родината си.

ГОРКИЯТЪ ЗАЮ

Вирналь зай ушенца,
тича съ боси краченца.
Загубилъ си терличкитѣ
букварчето съ торбичката.

Трижъ преброди горитѣ,
кого срещне, все пита,
никой не му обади,
книжкитѣ му не даде!

Най-подиръ врануша
се обади отъ круша:
— Давамъ тия терлички
за две нови жълтички,
а книжкитѣ за мене
че ще ставамъ учена!

Викна зай да плаче:
— Дай ми, вранко, букваря,
ще обади на царя!
Дай ми мойтѣ терлички
съ надифени алтички,
че съмъ бедно сираче,
нѣмамъ нито петаче!

Веса Паспалеева



С
Л
А
В
А
Н
А



Б
Е
Р
О
Н
Ъ

Презъ тъмното време на робството нѣмахме никакви учебници. Четѣха се само църковни книги, а това не бѣше достатъчно. ПЕТЪРЪ БЕРОНЪ прѣвъ се сѣти и издаде въ 1824 год. своя РИБЕНЪ БУКВАРЪ. Това е първиятъ български учебникъ. Заслугата на малкото букварче е равна на заслугата, която има историята на Огъа Паисия. Въ РИБНИА БУКВАРЪ децата на народа научаваха това, което имъ трѣбваше: науката на чистъ български езикъ. Затова, името на д-ръ ПЕТЪРЪ БЕРОНЪ е написано съ едри букви въ историята ни, а ние славимъ дѣлото му като безсмъртно.



ИЗЪ РИБНИА БУКВАРЪ

Добри совети

Щото не щешъ да ти струватъ другитѣ, нито ти да го стувашъ на тѣхъ.

Ако много хортувашъ, много погрѣшки струвашъ.

Ако излъжишъ единъ пжтъ, не те вѣроватъ вторий пжтъ. Другому не ся присмивай, ами тебе си огледвай.

Почитай старитѣ, доде младѣйшъ, за да почитатъ и тебе, кога устарѣйшъ.

Ако не се трудишъ доде младѣйшъ, безъ риза ще устарѣйшъ.

Малко хортувай, много слушай: заради това имашъ една уста а две уши.

Който трапъ за друго изкопава, той себе си вжтре закопава.

Не ищи невозможни нѣща

Една жаба ся примолъ на единъ орелъ да я научи да фърка. Той и рече, че не е възможно това, защо не има крела. Тя не послуша, ами пакъ ся моляше. Тогази я грабнж орелатъ и, като я извиши, отпусти я, и тя падна, та ся смаза.

Щъркъ

Щъркатъ има твърде долга гага и долги крака. Прави си гнѣздото по високи древа и по

стрѣхитѣ на кашията и чисти градинитѣ и нивитѣ отъ змии. Тия ся мѣстятъ, сиречъ лѣтуватъ по хладнитѣ мѣста, а зими ходятъ по топлитѣ. Кога приближи время да ся дигнатъ, раздаватъ вѣстъ, чи въ еди кой день и на еди кое мѣсто треба да ся собири сичкиятъ народъ. И тогази чакатъ тамъ да мръкне, ачи презъ нощта въ тъмнината ставатъ, като една страшна войска, скритомъ, да не ги види никой на каде ще отидатъ. Твърде любятъ пилетата си, но и тии гледатъ добре своитѣ родители, кога устарѣятъ.

Петъръ Беронъ

ГАРГА УЧЕНИЧКА

Тя е вече умна птичка — петнедѣлна ученичка.

Да се мждри и кокори, да се кланя и говори.



Крумъ я учи, настанява, всѣки день ѝ преподава:

Но не зная какъ се случи, че я само туй научи:

Отъ тогава до сега казва само: Га-га-га!

ЧИЧО СТОЯНЪ

Мойто бебе

Винте мойто малко бебе колко е красиво, то ще стане по-красиво, нека ми е ниво!

Менъ не ми е никакъ гринна, че се смѣе Вѣрка, то си е за менъ красиво, то е моя щерка.

Вѣрка казва, че имало отъ картофъ главичка; нека казва, азъ игравамъ съ него и самичка!

ЧИЧО СТОЯНЪ

ЗА ПЪРВИ И ПОСЛЕДЕНЪ ПЖТЪ

Това се случи преди много години, когато бѣхъ още малък и живѣхъ на село. Тогава не бѣхме и чували за галоши, шушони, коледни елки и разни играчки. Обувахме краката си съ цървулки и се обличахме съ кожухчета отъ овчи кожи. Но, съ каква радостъ посрѣщяхме и изпращахме Коледата тогава! На връхъ празника въ всѣка селска къща колѣха прасе. Рано сутринта ние, малкитѣ, разривахме дълбокия снѣгъ и кладѣхме голѣми огньове, на които по-късно

пърлѣха закланото прасе. Къмъ обѣдъ, когато всичко биваше готово, вжщци се слагаше голѣма трапеза, на която сѣдаха роднинитѣ и сѣседитѣ. Отъ тѣхъ ние закачахме по нѣкоя двестотинкова монета или десетаче и хуквахме къмъ хорото. Тамъ свирцитѣ свирѣха съ кавали, гайди или гждулки, а ние си купувахме локумчета, смокини, фурми и захарни пѣтлети и се гушихме край бабичкитѣ да се топлимъ, или бѣгахме и се провирахме между момитѣ и ергенитѣ.

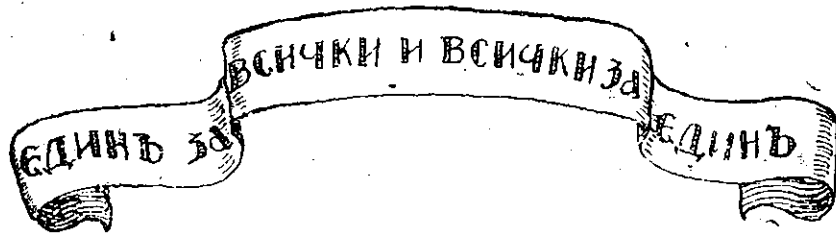
На такава Коледа се случи това, което искамъ да разкажа. Бѣха заклани нашето прасе. Азъ и чичовиятъ Иванчо се въртѣхме край голѣмитѣ и имъ помагахме. Не знамъ за какво ни изпратиха въ мазата. Гледане, цѣлъ котелъ съ вино.

— Да го опитаме, а? — рече Иванчо.

— Пий ти, азъ не искамъ — отговорихъ.

— Ние малко ще пийнемъ де! — каза Иванчо и се наведе надъ котела като надъ кладенче. После той стана, избърса съ ржкавъ устата си и ми се присмѣ:

(Следва на 2 стр.)



НАШЕТО ЗНАМЕ

То има цвѣтоветъ на небесната джга.
То е знамето на братството, на любовта
между човѣцитѣ, на взаимната помощ, на благословения трудъ и на свѣтлината.

То носи радостъ срѣдъ мѣжитѣ и неволитѣ,
изтрива сълзитѣ на вдовицитѣ и сирацитѣ и изпѣлва съ надежда сърдцата на всички.

То носи миръ и правда. То е знамето на истината и доброто.

Елате подъ него всички! То днесъ се развѣва надъ главитѣ на милиони мѣже, жени и деца, а утре ще препаше отъ край до край майката земя, и на него ще свѣтятъ спасителнитѣ думи:

— Единъ за всички, и всички за единъ.

Вл. Русалиевъ

Кооперацията

Кооперацията е могъща сила, която подпомага беднитѣ и слабитѣ. Тя е и училище, което подготвя и учи къмъ човѣщина, къмъ жертви, къмъ самопомощъ и изпълнение дълга къмъ ближния.

Милиони и милиони хора сж събрани подъ многоцвѣтното знаме на кооперацията.

Професоръ д-ръ АС. ЗЛАТАРОВЪ

ПЕСТИ, ДЕТЕ!

Минаватъ детскитѣ години,
минаватъ свѣтлитѣ мечти,
и твоята радостъ ще премине...
пести, дете, пести, пести!

Сега при мама и при татко
безгрижно, весело си ти,
но, знай, това е толкозъ кратко...
пести, дете, пести, пести!

Животътъ носи много мѣжи
и много черни, тежки дни,
като пчелица неуморно
пести, дете, пести, пести!

Ще минатъ свѣтлитѣ години,
ще минатъ чуднитѣ мечти,
и твое детство ще премине...
пести, дете, пести, пести!

Иванъ Василевъ

— Тебе за нищо не те бива!
Винцето е чудо. Срѣбни си малко да видиш!

— Защо пъкъ да не опитамъ?
— помислихъ си. Вино никога не съмъ пилъ. Ще пийна сега малко, но нѣма да се опивамъ! Колѣничихъ предъ котела и поехъ нѣколко глѣтки.

— Не е лошо, нали? — рече Иванчо. Хайде да опитаме пакъ! Не бой се, нѣма да се опиемъ!

— А-а, не, не! Не искамъ вече!

Иванчо повтори. Този пътъ той пи повече. Когато стана, додаде:

— Видѣ ли? Така пиятъ хората! А ти, какво? Пиешъ като котенце. Ха де, наведи се!

— Гледай го ти него! — помислихъ си азъ. Че той по-якъ ли е отъ мене? Въ училище все мене хвалѣха, а на него се присмиваха. Сега подолу ли да падна отъ него?

Безъ да кажа нѣщо, наве-

дохъ се и съ голѣми глѣтки пихъ повторно. Когато посегнахъ да стана, препънахъ се и паднахъ. Ванката пакъ ми се присмѣ:

— Че ти ужъ нѣмаше да се напивашъ, пъкъ каква стана тя?

— Кой, азъ ли? Че азъ не съмъ пиянъ!

— Като не си пиянъ, ха стани де!

— Ще стана я! Мислишъ, че не мога ли?

Криво лѣво станахъ. Станахъ, но усѣцахъ, че краката ми сж нѣщо омекнали, пъкъ и главата не стои права, а току кляма на една страна. Опитвахъ се да излѣза изъ мазата, не ще. Вратата се изкривихъ. Нѣкаква старо буре се огъваше като гайда и идѣше къмъ мене. Азъ посегнахъ да се ха на, но не олучихъ и се струполихъ до него. Потърсихъ Ванката. Той пакъ бѣше надъ котела. Но... какво е това?

Най-добрата препорѣжка

Единъ човѣкъ обявилъ, че търси момче за прислужникъ. Явили се повече отъ петдесетъ желаещи, отъ които въ твърде кратко време той избралъ едно, а останалитѣ изпратилъ да си вървятъ.

— Бихъ желалъ да зная, — запиталъ го неговиятъ приятелъ, който присъствувалъ на изборъ, — защо избра тъкмо него? То не представи никаква препорѣжка.

— Грѣшишъ, — отговорилъ другиятъ — напротивъ, имаше много препорѣжки. Ето ги:

Обърса краката си, когато влѣзе, и затвори вратата следъ себе си; съ това показа, че е порядъчно и чисто.

Огстѣпи веднага мѣстото си на онзи куцъ старецъ; съ това показа, че е съ добро сърдце и досѣтливо.

Свали шапката си, когато влѣзе, и отговори на въпроситѣ ми бързо и съ уважение; това показва, че е учтиво.

Вдигна книгата, която бѣхъ пустналъ нарочно на пода, и я постави на масата, докато всички други стѣпваха отгоре ѝ или пъкъ я риташа на страна; съ това показа, че е внимателно.

Чака търпеливо да му дойде редътъ, вмѣсто да се блѣска съ другаритѣ си; съ това показа, че е скромно.

Когато говорѣхъ съ него, забелязахъ, че дрехитѣ му бѣха добре изчеткани, косата вчесана, а жбитѣ му бѣха бѣли като снѣгъ. Когато написа името си, видѣхъ, че ноктитѣ му бѣха чисти, а не като на онова добре докарано момче.

Нима тѣзи нѣща не сж най-добрата препорѣжка?



Виното е удавило повече хора отколкото морето.



Ужъ е Ванката, пъкъ не е той! Устата му разкривени, ушитѣ му голѣми, голѣми... Сжщински дяволъ! Азъ ли не виждамъ добре, или...?

— Ей, Ванка, стига! Ела тука! Напихме се вече! — смутелно азъ.

Ванката дойде и се опита да ме изправи, като бръщолевѣше нѣщо, но не успѣ и подви крака до мене. Помня, че той постоянно се смѣеше:

— Хи-хи-хи... ама, че я напихме! Ха-ха-ха...

— Азъ май се напихъ! — помислихъ си самъ. Не, не! Чакай сега! Напихъ ли се азъ, или не се напихъ, а? Нека си помисля малко!...

Опитахъ се да помисля, но главата не ме слушаше вече. Тя бѣше чужда въ нея бръмчаха роякъ пчели. Помжихъ се да стана. Не можахъ: нѣмаше краката ми! А пчелитѣ се разбрѣмчаха повече, кжща-



На 14 I. т. г. Н. Ц. С. Княгиня Мария Луиза навърши 7 годишна възраст
По този случай помѣстваме горния портретъ.

Коледна радостъ

Срещу коледата. Земята е обвита въ дебела снѣжна пелена. Дърветата, съ нагезали отъ снѣгъ клони, изглеждатъ захаросани. Сегизъ-тогизъ прехаркватъ снѣжинки. Прозорцитѣ на всички кжщи свѣтятъ. Всѣки съ радостъ очаква голѣмия празникъ.

Само въ една кжща е полутъмно. Въ бедната стайчка на просто дървено легло лежи болно момиченце. Тъмни кждрици ограждатъ хубавото му бледо лице. То диша тежко и пѣшка. До главата на детето е седнала майка му. Тя мокри кърпичка въ студена вода и я слага на горещото детско чело. На стената блещука кандилце — единственото освѣтление въ стаята. Майката обръща къмъ иконата очи пълни съ сълзи и шепне:

— Свѣта Майко, спаси челото ми, върни ми го!

Момиченцето проплаква отъ болка. Жената се спуска къмъ него, колѣничва до леглото и зарива. Вратата се отваря и влиза мжжъ съ потъмнѣло отъ мжжа лице. Той отива до разплаканата жена и съ треперящъ гласъ я утешава:

— Мълчи, Анна, не плачи! Богъ е милостивъ, ще се смилъ надъ насъ! Въ тоя голѣмъ празникъ Той нѣма да ни забрави.

Детето, чувайки гласа на баща си, отваря очи и проронва:

— Татко!...

— Какво, миличко? По-добре ли ти е сега? — пита бащата и гали кждрицитѣ на момиченцето. То пакъ затваря очи и изпѣшка. Майката съкрушена скръствъ молитвено ржце и мълви:

— Майко, Богородичке, чуй молбата ми! Спаси детенцето ми!

та се раздруса силно, изведнажъ мръкна, и азъ започнахъ да потъвамъ нейде. Потъвахъ, потъвахъ, потъвахъ и ми се стори, че заспивамъ...

Наистина съмъ заспалъ. Когато се събудихъ, майка ми бѣше до мене. Огледахъ се и видѣхъ, че не съмъ въ мазата. Лежахъ въ рогозката, и главата силно ме болѣше. До мене бѣше и Ванката, който още спѣше. Помнихъ си станалото. Срамувахъ се да говоря, но пакъ попитахъ:

— Мамо, скоро ли ще очистятъ прасето?

— Прасето очистиша отдавна — стговори майка ми — гоститѣ идваха и отидоха на хората. Трѣбва и хората да се е развалило вече. Виждамъ по пътя хора да си отиватъ. Мръква вече. Ще запала лампата.

Майка ми стана, запали лампата, постави я на гвоздеа до

чува се камбаненъ звънъ. Христосъ се роди! Детето се сепва, услужва се; като че ли хиляди ангели пѣятъ. Бледото лице на малката засиява. Бащата и майката я гледатъ радостни. На вратата се почуква и влиза момиченце съ пакетъ въ ржца. То отива до леглото и казва весело:

— Честито Рождество Христово! Нося подарѣкъ на Живка. — Казвайки тия думи, то слага пакета до главата на болната. Последната поглежда приятелката си и съ свѣтнали отъ радостъ и щастие очи прошепва:

— Благодаря!

— Боже, велики сж дѣлата ти! Благодаря ти, че чу молбата ми и донесе коледна радостъ въ кжщата ни! — шепне майката и едри радости сълзи се търкалятъ по лицето ѝ.

Лилия Златева,
уч. отъ III кл., с. Гор Чифликъ,
Варненско.

СИРАЧЕ

Азъ съмъ бедничко сираче:
нѣмамъ майка, братъ, сестра,
безъ подслонъ и безъ петаче
самъ скитамъ по свѣта.

Малки хубави деца,
менъ на топло приберете,
вижте, вънка буря вѣе,
сирача гладенъ нахранете.

Милка Калчева,
уч. отъ III кл. при у-ще
„Хр. Ботевъ“ кв. Асиарухово,
Варна

печката и пакъ се върна при мене. Чакъ тогава тя ми каза:

— Вие съ Ванката, какво? Май множко сте си пийнали, а?

Азъ нищо не отговорихъ. Сграбчихъ дѣсницата на мама да я цѣлуна и я покрихъ съ горещи сълзи...

Чичо Данъ.

СНѢЖИНКИ

Палави снѣжинки
падатъ отъ небето,
вѣтърътъ ги носи
навредъ изъ полето.

Играятъ въ полето
мънички душици,
летятъ отъ небето
снѣжинки — пчелици.

Кирилъ Сл. Христовъ
уч. отъ I в кл. при I срѣд. прогимназия, Варна.



ДОБЪРЪ УРОКЪ

Въ едно далечно балканско село живеше много бедното семейство на безгрижния бай Стоянъ. Къщата имъ се намираше на край селото. Невидимото крило на сиромашната къраше да се чувствава особено силно мъжността на пята, изъ който тѣ трудно кретаха. Стѣклата на прозорцитѣ бѣха изпотрошени и нѣмаше надежда скоро да се поставятъ нови: пари все нѣмаше. Вѣтрѣтъ свободно бродѣше изъ празнитѣ стая, като да сподѣляше съ жителитѣ на тая сиромашка къща мъката и скръбта, постоянни спътници на семейството. Отъ сутринъ до вечеръ майката обикаляше да слугува по чужди врати, дано изкара късче хлѣбъ и да прооблѣче голитѣ си деца. А прочутиятъ въ селото бай Стоянъ изпиваше по кръчмитѣ всичко, що изкарваше.

Една вечеръ стрина Стояница реши да отиде на кръчмата и да добра дума да го прибере вкъщи. Тя взе две чинии, написа на листче нѣщичко и трѣгна. Предъ вратата на кръчмата се позарѣ за мигъ, но все пакъ решително влѣзе. Тя се приближи до една отъ маситѣ, дето се бѣше разположилъ бай Стоянъ, и тихо му пришепна:

— Виждамъ, мъжо, че си много заетъ. Така си и помислихъ отъ дома, като се забави. Затова ти донесохъ яденето тукъ.

Бай Стоянъ се изсми, безъ да отговори и подигна едната отъ сложенитѣ една върху друга чинии. Въ нея имаше само едно листче хартия съ нѣколко реда писмо: „Нахрани се! Вѣрвамъ, че ще останешъ много доволенъ. Знай, че съ сжщото ядене ще се хранятъ и децата ти“.

Тоя чозѣкъ, койго до преди малко бѣше пиянъ, изведнажъ

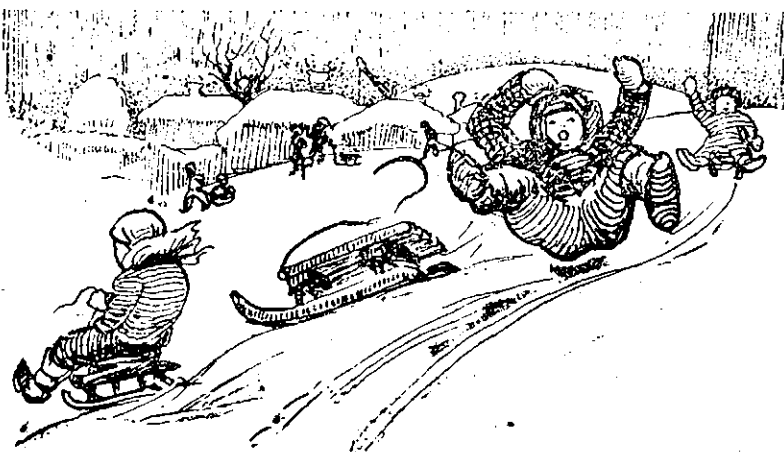
изтрезнѣ, опомни се, разгледа кръчмата, въ която той вѣчно киснѣше, презрително погледна приятелитѣ си, па стана, та си отиде. Всички се смутиха. По улицитѣ той твърде бързаше. Какво ли правятъ децата му? Той се отби при бакалина, взе малко сирене и халвица и влѣзе въ къщи. Жената и децата чакаха. Бай Стоянъ остави скромнитѣ си покупки на разклатената маса и се обърна къмъ жена си. Пълнитѣ му съ сълзи очи говорѣха:

— Прости ми, азъ вече нѣма да пия!

После той цѣлуна ръка на жена си и челата на децата. Като облѣче дебелото палто, той откачи брадвата отъ гвоздеа и замина нѣкъде. Следъ единъ часъ по пътеката откъмъ гората се зададе човѣкъ, натоваренъ съ дърва. Бѣше бай Стоянъ. Презъ това време стрина Стояница позапуши съ картонъ зѣящитѣ дупки на прозорцитѣ. Скоро въ камината пламна веселъ огънь. Настѣдали край огъня на възглавница, на черджица, всѣко по близо до майката, която имъ разказваше приказка, чакаха децата. Хубавата приказка свърши съ думитѣ: „Добъръ е Господъ! Всичко се нарежда съ вѣра, надежда и любовь“.

Ако днесъ сждбата ви заведе въ онова балканско село и попитате за схлупената и поругена къща на бай Стояна пияницата, ще останете много очудени, като вмѣсто нея видите голѣмата и уредена къща на първия между заможитѣ въ селото чорбаджи Стоянъ, когото всички почитатъ.

Преразказала:
Радка Енчева, III а кл.
при уч. „В. Априловъ“
Варна



Снѣгъ вали!

Вчера сутринъта осѣмнаме съ първия снѣгъ. Голѣма бѣше радостта ми, когато видѣхъ двора и къщитѣ въ бѣла премѣна. Излѣзохъ навънъ. Радвахъ се и гледахъ, какъ снѣжинкитѣ падаха и

затрупваха земята. Бѣше студено, но не ми се искаше да се прибера вкъщи.

Хубаво е, когато вали снѣгъ!

Стефчо Георгиевъ Бѣловъ,
II отд. при у-ще „св. Сава“
Варна

Край езерото

Бѣше хладенъ ноемврийски день. Отидохме край езерото. На пѣсчливия му брѣгъ имаше много дървета. Тѣ плачеха, ронѣха листата си и съ голѣмо нетърпение очакваха да дойдатъ пакъ засмѣната пролѣтъ и слънчевото лѣто.

Всички бѣхме замислени. Само вълнитѣ на езерото се плискаха и тѣжно шумѣха...

Единъ нашъ другаръ извади вѣдица и я хвърли азъ водата. Дълго чакахме. Но вмѣсто риба се бѣха закачили само водорасли. Всички се развеселихме. Викъ и пѣсни оглушиха въздуха. Следъ това си поиграхме и се върнахме весели и доволни по домоветѣ си.

Георги Ганчевъ
III отделение.

Градътъ се пробужда

Съмна. Деньтъ е мраченъ и студенъ. Азъ стоя въ топлатата стая и гледамъ презъ прозореца навънъ. Небето е покрито съ гъсти сиви облаци. Прелитатъ снѣжинки. Вѣтрѣтъ люлѣе оголенитѣ клони на дърветата. Той гони снѣжинкитѣ и бѣсно ги притиска до стени, врати и прозорци. Градътъ се пробужда. Усилва се шумътъ по улицитѣ. Фабричнитѣ свирки канятъ работницитѣ на работа. Движението на хората, които отиватъ по работата си, се усилва. Всѣки се е загърналъ въ топла дреха и бърза нѣкъде. Малки и голѣми ученици бързатъ къмъ училището съ чанти въ ръце. Коли, автомобили и шейни бързо профучаватъ край тѣхъ и ги заминаватъ. Малко вестникарче се провиква сънливо и бѣга отъ единия тротоаръ на другия. Нѣкъде изкукуригва закъснѣлъ пѣтелъ. Животътъ въ града закипява, както предния день Азъ се дрѣпвамъ отъ прозореца и се залавямъ за работата си.

Гинка Димитрова, IIз класъ

МАЛКОТО ВЕСТНИКАРЧЕ

Името му е Тодоръ. Той е единъ отъ най-добритѣ ученици въ класа, и всички го обичатъ. Родителитѣ му сж бедни, не могатъ да го издържатъ въ училище, и затова той е вестникарче. Всѣка вечеръ следъ последния часъ Тодоръ тича къмъ вестникарската агенция, получава купъ вестници и хуква изъ града да ги продава. Изъ улицитѣ се чува сипкавиятъ му гласъ:

— Варненски новини!...

Една вечеръ откъмъ морето подухваше остъръ вѣтрѣтъ. Ръмѣше дъждъ. Гражданитѣ бързаха къмъ домоветѣ си. Рѣдко нѣкой се спираше да купи вестникъ. Малкото вестникарче зѣзнѣше и цѣлото се бѣше измокрило, но не си отиваше, защото трѣбваше да занесе пари у дома си. Тодоръ поглеждаше вестницитѣ, тичаше

отъ тротоаръ на тротоаръ, изпѣчваше се предъ пѣтницитѣ, подканяше ги да си купятъ вестникъ, а тѣ не му обръщаха дори внимание.



Най-после той не можа да изтрае и трѣгна къмъ дома си. Едвамъ стигна. Хвърли вестницитѣ на страна и се трѣшна на леглото.

Майка му се изплаши много. Тя го съблѣче, разтри го и на трупата върху му купъ дрехи. Скоро вестникарчето се унесе въ неспокоенъ сънъ и започна да бълнува. Бедната му майка се изплаши много. Цѣла нощъ не мигна. На сутринъта повика лѣкаръ. Той го прегледа и отсече:

— Дифтеритъ!
Откараха Тодора въ болницата. Тамъ му поставиха инжекция. Следъ нѣколко дни му олекна. Той сега мислѣше за другаритѣ си въ училище. Често му идваше на умъ за вестницитѣ и вестникарския животъ и чакаше съ нетърпение деня, въ който ще излѣзе отъ болницата. Доиде най-после и той. Като си отиде вкъщи, Тодоръ бѣше приятно изненаданъ. (При него дойдоха нѣколко другари. Разговаряха радостно доста време. Преди да си трѣгнатъ, единъ отъ другаритѣ му нерешително каза:

— Тодоре, ти нѣколко деня не продава вестници. Ние знаемъ, че си въ нужда, затова класътъ събра една сума отъ стотина лева.

— Нѣмаше нужда! — промълви Тодоръ.

— Взemi! Ние отъ сърдце ти ги подаряваме. И учителътъ даде.

— Благодаря! — прошепна вестникарчето и взе паритѣ.

Две топли и едри сълзи се търкулнаха отъ очитѣ му.

Сега Тодоръ е пакъ между насъ. А вечеръ между хората се муши едно малко момче. Това е нашето вестникарче.

Марийка Великова,
уч. отъ II-а кл. при у-ще
„Ц. Симеонъ“, гр. Варна.

Първи снѣгъ

Бѣше ранна заранъ. Азъ още спѣхъ. Мама се наведе надъ леглото ми:

— Стани, стани, маминото, да видишъ кой е дошелъ!

Азъ скочихъ и погледнахъ навънъ. Гледамъ: земята побѣлѣла цѣла. Небето сиво, а снѣжинкитѣ се сипятъ тихо, тихо.

— Първи снѣгъ, първи снѣгъ! — извикахъ удивлена.

Долепихъ свѣтлото си измито личице до прозореца. Радостъ голѣма ме обзе. Колко е красиво всичко! Каква красива гледка! Колко е хубаво да вали тихо! Времето хубаво, въздухътъ чистъ. И снѣгътъ вали, вали, вали...

Симанка Крумова Т. Василева
уч. отъ II отд. при у-ще
„св. Ангеларий“, Варна

Доиде кроятъ на първия срокъ

Днесъ е последниятъ учебенъ день отъ първия срокъ. Занятиятъ въ класъ не вървятъ. Не ни привличатъ и игритѣ по снѣга и леда, макаръ че вънъ е чудесенъ зименъ день. Всички мислимъ за срочнитѣ книжки. Въ класъ ни се струва, че часоветѣ текатъ много бавно, а презъ междучасията нервно се разхождаме изъ коридоритѣ и възбудено говоримъ. Чуватъ се отдѣлни гласове:

— Ако имамъ двойка, братче, не знамъ къде ще се спи...

— Той само да ми пише тройка, че ще видимъ после! Азъ...

— Че ти по много ли знаешъ отъ мене, бе?

— Охъ, майчице е!...

Най-после идва и последниятъ часъ. Задущаваме се отъ вълнение. Влиза класниятъ ни наставникъ и носи книжкитѣ. Ние веднага наскачваме и въ смущението си не знаемъ какво да правимъ. Сърцата ни биятъ, ще се прѣснатъ!

Класниятъ ни казва нѣколко думи и започва да раздава книжкитѣ. Всѣки отъ насъ поема съ разтрепериани ръце своята книжка, отваря я и впила жадеи погледъ въ нея. Колко сме смѣшни! Нѣкой въздъхне шумно съ облекчение и размахва книжката си, а другъ се гуши на мѣстото си, като че иска никой да не го види.



Другъ гледа книжката си ококоренъ и не мърда. Написанитѣ редове подскачатъ предъ насълзенитѣ му очи като живи.

До мене е Иванчо. Поглеждамъ въ книжката му. Нѣколко двойки го гледатъ право въ очитѣ и сякашъ му викатъ:

— Не искашъ да учишъ, а?

Ха да те видимъ сега нажда!

— Иванчо, какъ си? — подвиква насмѣшливо нѣкой.

— Я се махай отъ очитѣ ми, докато не съмъ те сриталъ! — изкрѣщява Иванъ. После той прави движение съ ръка къмъ гърдитѣ си и извиква съ болка:

— Ти не знаешъ, какво ме чака вкъщи съ тѣзи двойки!...

— Г-нъ К, вие сте сгрѣшили тукъ, — обажда се плачливо едно момиче. Казахте, че съмъ си отговорила, пъкъ...

— Може, може да съмъ сгрѣшила, — отговаря засмѣно класниятъ. — А ти учи повече, да не повторимъ грѣшката и презъ втория срокъ!

— Ще види той... мърка подъ носа си едно момиченце, и сълзитѣ капятъ върху отворената му книжка.

Класниятъ ни пожелава приятно прекарване на ваканцията и ни освобождава. Ние шумно напускаме стаята съ викове.

Вънъ остриятъ зименъ вѣтрѣтъ ме шибя по лицето, но азъ не му се сърдя. На душата ми е свѣтло и радостно, защото съ мѣ доволень отъ успѣха си.

Димитъръ Ив. Казъловъ
I а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“
Варна.

СЪОБЩЕНИЯ

СЪОБЩАВАМЕ за знание, че Отдѣлътъ за контрола по печата при Министерския съветъ е и далъ удостоверение № 442 отъ 6. XII. 1939 год., съ което разрешава на уредника ни да издава „СНОПЧЕ“.

НАСТОЯЩИЯТЪ брой носи на читателитѣ 20 награди отъ по 1 прочитна книга! Запазете го до получаването на брой 4, да да разберете, кои печелятъ наградитѣ!

ЗА ВСѢКО ученическо съчинение, помѣстено въ „СНОПЧЕ“ ще се дава малка награда. Наградени сж за съчиненията си, печатани въ бр. 1 и 2, съ по 1 прочитна книга и 1 билетъ отъ лотарията на бълг. писатели, ученицитѣ: Росица Иванова — 59819, Марийка Великова — 59820, Сийка Миркова — 59821, Денко Станчевъ — 59822, Деспина Илиева — 59823, Гинка Димитрова — 59824, Евгения Поборникова — 59825.

Наградитѣ ще се раздаватъ по начина, посоченъ за задачитѣ.

ОЩЕ ВЕДНАЖЪ подканваме ученицитѣ отъ селата да ни изпращатъ съчинения. Ние знаемъ, че въ селата има ученици, които пишатъ отлични съчинения. Въ идния брой имаме голѣмо желание да помѣстимъ съчинения на ученици и отъ Провадийска околия.

МНОГО ученически съчинения сж одобрени и чакатъ редъ да бждатъ помѣстени. Нека авторите имъ бждатъ по-търпеливи и почакайтъ.

ВСѢКО СЪЧИНЕНИЕ, което ни се изпраща, трѣбва да бже подписано отъ автора. Не подписани съчинения не разглеждаме.

Г-нъ Б. Н. Б. да се обади на уредника.

„СНОПЧЕ“ не може да излиза, ако настоятелитѣ не се отчетатъ редовно. Има настоятели, които не сж отчетли 1 и 2-бр. По-добре е да отказатъ разпространението на вестника, отколкото да задържатъ сумитѣ. На такива настоятели ще спремъ в ка, ако и следъ настоящия брой не се отчетатъ.

МАЛКО СМѢХЪ

Пиянъ човѣкъ се олюлява край единъ стълбъ и протѣга ржце къмъ него. Минуващъ го пита:

— Какво, приятелю, искашъ да се хванешъ ли?

— Искамъ, пъкъ не смѣя! Гледамъ ги, че сж два. Не зная, кой е истинскиятъ, та въ него да се хвана.

— о —

— Какво чакашъ, момченце, въ този студъ?

— Купихъ на татко малко ракия за Коледа.

— Е?

— Счупихъ шишето и разлѣхъ ракията. Сега я чакамъ да замръзне, та да я събера и занеса.

— о —

Бай Гочо се прибиралъ отъ ржчмитѣ все въ полунощъ.

Жена му го молѣла, поне веднажъ да се прибере по-рано. Една сутринъ току що пропѣли пѣтлитѣ, и той хлопналъ вратата. Жена му, била се наспала и станала.

— Е-е, жено, ако и сега кажешъ, че не съмъ се прибралъ рано рано, ще пипна метлата!

— о —

— Татко, дай ми едно левче!

— Защо ти е пакъ?

— За „Снопче“.

— Какво снопче те е патило посрѣдъ зима? Ти да не си пиянъ!

— „Снопче“ е нашето вестниче!

— А-а, така ли? Тогава ще ти дамъ левче, но искамъ въ това „Снопче“ да видя и твой класецъ!

— о —

Горкитѣ сурвакарчета! Объркаха се съвсемъ. Дойде 1 януарий, и тѣ трѣгватъ по улицитѣ:

— Честита новата година, чичо!

— Махайте се бре! Тя не е наша!

— Сурва, сурва година, вес...

— Ще те развеселя азъ теб!

Нашата година не е дошла още. Хайде, заминавай!

И прибиратъ се сурвакарчетата, за да чакатъ „нашата“ нова година, защото „германската“ не имъ донесе левчета. Идва 14 януарий. Пакъ трѣгватъ. Сега вече сж сигурни въ печалбата си.

— Честита нова година, чичо!

— Охо, че много си закъснѣлъ! Де бѣше преди 13 дена?

— Че нали нашата е сега бе, чичо!

— Хайде, хайде, затварай вратата!

— Сурва, сурва година, весела год...

— Какво току сурвашъ, бре? Сега ли се сурвака? Де бѣше на нова година, а?

— Нали тя бѣше германска бе, чичо! Нали ти каза, че...

— Германска, наша, отишла си тя вече. Хайде заминавай и ти!

Бздни, бедни сурвакарчета! Живи да ги оплачешъ! А колко хубаво бѣше нѣкога! Веднажъ суровакашъ, но изкарашъ нѣщичко за почерпване. Пъкъ сега...

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

КАЗВА СЕ, че на 1 януарий не била нашата, а германската нова година. Нашата била на 14 януарий, затова вмѣсто на 1, суроваките на 14 януарий. Освенъ това, отъ цѣлия християнски свѣтъ почти само ние и сѣрбитѣ празнуваме Коледа на 7 януарий, а не на 25 декемврий. По-рано не бѣше така.

Много интересно е да се знае, защо стана тази бъркотия, но мѣстото не ни позволява да ви обяснимъ подробно, затова помолете непременно учителитѣ си да ви дадатъ нужнитѣ обяснения.

Ние само ще ви кажемъ, че ни се вижда смѣшно да суроваките и честититѣ новата година на 14 януарий, т. е., следъ като е миналъ половинъ месецъ отъ нея. Суровакането е обичай, свързанъ съ новата година. Следователно, трѣбва да се суровака при настѣпването ѝ — на 1 януарий. Нѣма „германска“ и „наша“ нова година, а има само една — тази, която започва на 1 януарий!

Знаете ли, че охлюзътъ изминава по 5-5 метра въ часъ, човѣкъ — 5-6 клм., конь — 30 клм., лакердата



ЗАДАЧИ ГЛАВОУЛЪСКИНИ И КРЪСТОСЛОВИЦИ

Решенията на задачитѣ отъ бр. 1 и 2 сж:

1. Радомиръ.
2. Кула.
3. Електрическата.
4. Шивачъ — Карлово.
5. Има нѣколко решения, при условие цифритѣ да не се повтарятъ.

Едно отъ решенията е:

5	9	4	16
3	6	10	15
14	11	7	2
12	8	13	1

6. Снопче, носъ, ось, п, чинъ, ела, или, на.
7. Коледа.

8. На северъ летятъ прелетнитѣ птици, които се връщатъ отъ югъ.

Получиха се правилни решения на задачитѣ отъ много ученици. Тукъ съобщаваме имената само на ученицитѣ, които сж разрешили най-малко половината отъ задачитѣ:

ВАРНА: Дора Кръстева, Михаилъ Христовъ, Николай Ненковъ — 59801, Петъръ Ангеловъ, Николай Василевъ — 59802, Анка Морунцова, Марийка Икономова — 59803, Кирилъ Пѣйчевъ, Янка Кирязова, Павелъ Михайловъ — 59804, Стоянчо Атанасовъ — 59805, Пенка Орловска — 59806, Марийка Ганчева, Иванъ Златиновъ, Стефка Петкова, Руска Димитрова — 59807, Викторъ Хвостовъ, Димитъръ Казъловъ, с. Оборище: Сали Хюсеиновъ — 59808, Мюреветъ Ахмедова, с. Орѣшакъ: Деспина Илиева — 59809, с. Момино: Иванъ Атанасовъ, Йорданъ Жековъ — 59810, Костадинъ Костади-

— 40 клм., заякъ — 59 клм., ластовичка — 110 клм., желѣзница — 210 клм., автомобилъ и самолетъ — 600-700 клм. Земята се върти около слънцето съ скоростъ 108 хиляди километра въ часъ.

Дължината на всички желѣзопѣтни линии на земята е 1 милионъ и 220 хиляди километра. Ако можемъ да отправимъ тѣзи линии къмъ луната, ще можемъ да прокараме пѣтъ за три влака, които едновременно да заминатъ за тамъ.

Въ нѣкои Американски училища вмѣсто да пишатъ съ бѣлъ тебеширъ върху черни дъски, пишатъ съ черъ тебеширъ върху бѣли дъски.

Единъ човѣкъ, който достига до 70 годишна възраст, употребява презъ живота си 10 хиляди литри вода, 7 хиляди килограма хлѣбъ, 2 хиляди килограма месо и много други видове храна. Представете си, колко нѣщо е това, ако го съберемъ на едно мѣсто!

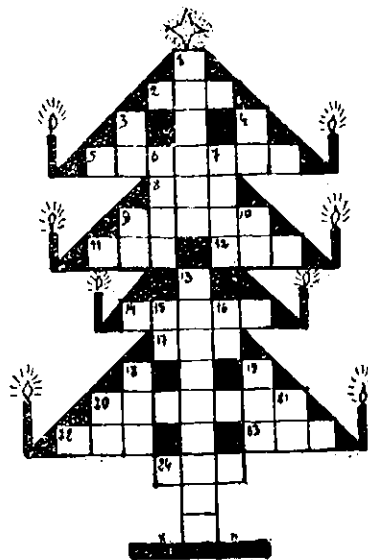
новъ, с. Николаевка: Марийка Филипова — 59811, с. Гор. Чифликъ: Лилия Златева — 59812, с. Ген. Киселово: Илия Илиевъ — 59813, Иванъ Кръмаровъ — 59814, с. Царево: Господинъ Петковъ, Методи Димитровъ — 59815, Василъ Георгиевъ, Атанасъ Яневъ, с. Кичево: Андрей Дуковъ — 59816, с. Новградецъ: Копринка Паскова — 59817, с. Кипра: Димитъръ Узуновъ 59818.

Наградитѣ се паднаха на ученицитѣ, срещу имената на които има цифри. Тѣзи цифри означаватъ номерата на билетитѣ отъ лотарията на българскитѣ писатели, които билети се даватъ като подарѣкъ. Освенъ тѣхъ, ученицитѣ получаватъ и по една хубава прочитна книга. Подарѣкътъ на ученицитѣ отъ селата изпращае по пощата, а ученицитѣ отъ града да се явятъ и го получатъ отъ дирекцията на училище „Царъ Симеонъ“.

До тегленето на лотарията, (4. II т. г.) билетитѣ ще се пазятъ въ редакцията. Запазете си номерата имъ!

НОВИ ЗАДАЧИ

9. Кръстословица елха.

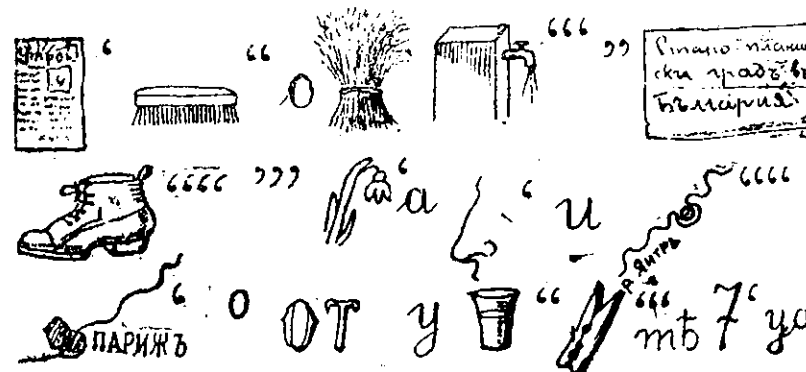


ВОДОРАВНО: 2. Женско име. 5. Селски шапки. 8. Имашъ ги на главата си. 9. Служи за писане. 11. Дърво. 12. Вилъ на пагали. 14. Родното мѣсто на Одисей. 17. Марка радио-апарати. 20. По голѣмъ отъ поручикъ. 22. Личното мѣстоимение. 23. Не е риба, а... 24. Мѣстоимение.

ОТВЕСНО: 1. Вестникъ. 3. Нота. 4. Еднакви букви. 6. Жената на Яворовъ. 7. Име на опера. 9. Последователни букви. 10. Мърка. 13. Синѣтъ на Царъ Бориса. 15. Лично мѣстоимение. 16. Френска буква. 18. Тлъстина. 19. Опашка паракитѣ. 20. Френска буква. 21. Предлогъ.

Задава Кирилъ Д. Пѣйчевъ.

10. РЕБУСЪ

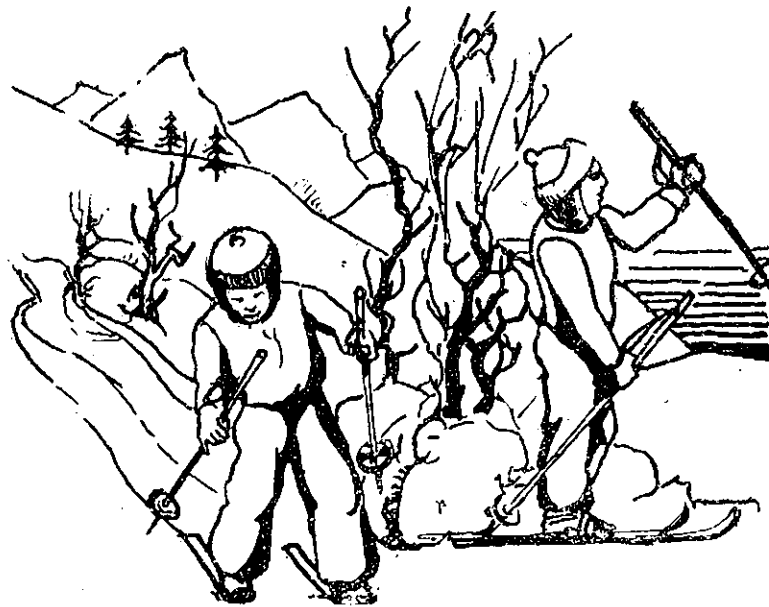


Отъ горния ребусъ трѣбва да получите едно хубаво изречение. Запетаитѣ предъ фигуритѣ показватъ, че отъ началото на думата трѣбва да се изпуснатъ толкова букви, колкото запетаитѣ сж поставени, а запетаитѣ, поставени следъ

фигуритѣ, показватъ, че отъ края на думата трѣбва да се изпуснатъ толкова букви, колкото сж запетаитѣ.

Задаватъ Рафаелъ и Василъ Карабаджакъ, у-ци отъ с. Любенъ Каравелово.

СКРИТА КАРТИНА



Виждате 2 момчета, които се пѣрзаятъ. Отъ тѣхъ сж скрили двамата имъ другари. Намѣрете ги!

11 ЗАДАЧА.

Въ МОМЕНТА я виждашъ два пѣти, въ МЕСЕЦА веднажъ, а въ годината нито веднажъ. Коя е тя?

Задава Руска Димитрова II а кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Варна

ПЕЧАТНИЦА

Д. ТОДОРОВЪ

ВАРНА, ул. Единъ 22 Тел. 21-88